

VERRAS ME

Eerder verschenen van Sophie Kinsella

Shopaholic grijpt in
Shopaholic naar de sterren
Ik krijg je wel
Mag ik je nummer even?
Mini shopaholic
Wat spook jij uit?
Ken je me nog?
Shopaholic & baby
Aanpakken!
Shopalicious!
Hou je mond!
Shopaholic! zegt ja
Shopaholic! in alle staten
Shopaholic!
Mijn niet zo perfecte leven

Als Madeleine Wickham

Slapeloze nachten
De cocktailclub
Dubbel feest!
Zoete tranen
Het zwemfeestje
De vraagprijs
De tennisparty

Sophie Kinsella

Verras me

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Surprise Me*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Bantam Press an imprint of Transworld Publishers, London 2017

© Sophie Kinsella, 2018

© Vertaling uit het Engels: Mariëtte van Gelder, 2018

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2018

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser, Amsterdam

© Omslagfoto: The Artworks Illustration Agency

Foto auteur: © John Swannell

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5362 4

ISBN 978 90 443 5363 1 (e-book)

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotografie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Henry

Twintigjarigen hebben drie keer zoveel kans om honderd te worden als hun grootouders, en twee keer zoveel kans als hun ouders.

– Rapport Office for National Statistics Verenigd Koninkrijk, 2011

De spectaculaire snelheid waarmee de levensverwachting toeneemt, houdt in dat we onze voorstelling van ons latere leven drastisch moeten herzien...

– Sir Steven Webb, Britse staatssecretaris van Pensioenen 2010-2015

Proloog

Ik heb stiekem een woordenlijstje aangelegd voor mijn man. Woorden die ik heb bedacht, alleen om hem te beschrijven. Ik heb hem er nooit over verteld; ze komen soms zomaar in me op. Zoals...

Sexy-plexy: het aanbiddelijke gezicht dat hij trekt als hij verbijsterd is, met zijn wenkbrauwen opgetrokken en een vragende blik in zijn ogen, alsof hij wil zeggen: 'Leg uit!' Dan tast niet graag in het duister. Hij wil alles altijd duidelijk hebben. Helder. Onverhuld.

Gepagiteerd: die gespannen, afwerende manier waarop hij zich gedraagt als mijn vader ter sprake komt. (Hij denkt dat ik het niet merk.)

Shock-out: wanneer het leven onverwacht toeslaat en hem zo'n klap in zijn gezicht verkoopt dat hij letterlijk even geen lucht krijgt.

Eigenlijk is dat meer een woord voor algemeen gebruik. Het kan op iedereen van toepassing zijn. Het kan op mij slaan. Op dit moment slaat het ook echt op mij. Want raad eens? Ik ben shock-out. Mijn adem stukt. Mijn wangen tintelen. Het voelt alsof ik in een soap speel, en dat komt zo: 1. ik loop in Dans werkkamer te snuffelen terwijl 2. hij op zijn werk zit en niet weet wat ik aan het doen ben, en 3. ik een geheime, afgesloten la in zijn bureau open heb gemaakt, en 4. ik niet kan geloven wat ik heb gevonden; wat ik in mijn handen heb; wat ik zie.

Ik haal zwoegend adem terwijl ik ernaar kijk. Mijn brein

schreeuwt panische boodschappen naar me, zoals: *Wat? En: Wil dat zeggen...? En: Nee. Alsjeblieft niet. Dit is niet goed. Dit moet een vergissing zijn.*

En, bijna nog het ergste: *Had Tilda dan toch gelijk? Heb ik dit over mezelf afgeroepen?*

Ik voel tranen opkomen, vermengd met stijgend ongeloof. En stijgend afgrijzen. Ik weet nog niet wat er gaat winnen. Of toch wel. Het ongeloof wint en bundelt zijn krachten met woede. ‘Echt?’ zou ik willen gillen. ‘Meen je dat nou, Dan?’

Maar ik doe het niet. Ik maak alleen een paar foto’s met mijn telefoon omdat... gewoon daarom. Ze zouden van pas kunnen komen. Dan stop ik wat ik heb gevonden terug, duw de la dicht, sluit hem zorgvuldig af, voel er nog eens aan (ik ben een beetje dwangmatig als het om het afsluiten van deuren en het uitschakelen van wasmachines en zo gaat; ik bedoel, niet heel erg, ik ben niet gek, alleen een beetje... nou ja) en loop achteruit de kamer uit, alsof het een plaats delict is.

Ik dacht dat ik alles van mijn man wist, en hij alles van mij. Ik heb hem zien huilen bij *Up*. Ik heb hem in zijn slaap ‘Ik zál je krijgen!’ horen roepen. Hij heeft me mijn onderbroeken zien wassen toen we op vakantie waren (want de wasservice van hotels is krankzinnig duur) en hij heeft ze zelfs voor me aan het handdoekenrek gehangen.

We waren altijd *dat stel*. Versmolten. Verstrengeld. We konden elkaars gedachten lezen. We maakten elkaars zinnen af. Ik dacht dat we elkaar niet meer konden verrassen.

Tja, zo zie je maar hoe weinig ik wist.

Vijf weken eerder

Het begint op ons tweede lustrum. Wie had dat kunnen denken?

In feite is het een dubbele vraag: 1. wie had kunnen denken dat het allemaal op zo'n voorspoedige dag zou beginnen? En 2. wie had überhaupt kunnen denken dat we de tien jaar zouden halen?

Met tweede lustrum bedoel ik niet dat we tien jaar getrouwd zijn; ik bedoel dat het tien jaar geleden is dat we elkaar voor het eerst zagen. Het was op het verjaardagsfeest van mijn vriendin Alison. Dat was de dag waarop ons leven voorgoed veranderde. Dan bemande de barbecue en ik vroeg hem om een hamburger en... *boem*.

Hoewel, niet *boem* als in liefde op het eerste gezicht. *Boem* als in dat ik dacht: hmm. Moet je die ogen zien. Moet je die armen zien. Die is leuk. Hij had een blauw t-shirt aan dat het blauw van zijn ogen ophaalde. Hij had een koksschort voor en hij draaide heel efficiënt hamburgers om. Alsof hij wist wat hij deed. Alsof hij de hamburgerkoning was.

Het gekke is dat ik nooit had gedacht dat 'hamburgers kunnen omdraaien' op het lijstje zou staan van eigenschappen die ik zocht in een man. Zo zie je maar weer.

Toen ik hem met die barbecue bezig zag, met die vrolijke glimlach de hele tijd... was ik onder de indruk.

Ik vroeg dus aan Alison wie hij was ('oude studievriend, zit in het vastgoed, echt een leuke gast') en begon een flirterig gesprek met hem. En toen dat niets opleverde, zorgde ik dat Alison ons allebei te eten vroeg. En toen dat niets opleverde, liep ik hem 'per ongeluk' tegen het lijf in de buurt van zijn werk, tot twee keer toe, waaronder een keer in een erg diep uitgesneden topje (bijna hoerig, maar ik begon een beetje radeloos te worden). Toen zag hij me dan eindelijk en vroeg me mee uit, en toen was het liefde op, nou ja, iets van het vijfde gezicht.

Een verzachtende omstandigheid (zegt hij nu) was dat hij nog niet over zijn vorige relatie heen was en er niet helemaal 'bij' was.

En: we vertellen dit verhaal in een enigszins gecensureerde versie aan andere mensen. Zonder dat hoerige topje bijvoorbeeld. Dat hoeft niemand te weten.

Maar goed. Spoel terug naar: onze blikken vonden elkaar boven de barbecue en dat was het begin. Zo'n voorbestemd moment dat je leven definitief een andere wending geeft. Een moment om te koesteren. Een moment om te vieren, tien jaar later, met een lunch bij de Bar.

We komen graag in de Bar. Het eten is er super en er hangt een prima sfeer. Dan en ik vinden veel dezelfde dingen leuk – films, stand-upcomedy, wandelen – hoewel er ook gezonde verschillen tussen ons zijn. Je zult mij bijvoorbeeld nooit op de fiets zien stappen voor mijn lichaamsbeweging en je zult Dan nooit kerstinkopen zien doen. Hij geeft niets om cadeautjes, wat zijn verjaardag tot een bezoeking maakt. (Ik: 'Je moet toch iets willen. Denk na.' Dan (gekweld): 'Geef me dan maar... eh... Ik geloof dat de pesto op is. Geef me daar maar een pot van.' Ik: 'Een pot pésto? Voor je verjåárdag?')

Een vrouw in een zwarte jurk wijst ons onze tafel en geeft ons allebei een grote grijze map.

'Onze nieuwe kaart,' zegt ze. 'Jullie serveerster komt zo.'

Een nieuwe kaart! De vrouw loopt weg, ik kijk op naar Dan en zie de onmiskenbare schittering in zijn ogen.

‘O, echt?’ zeg ik plagerig. ‘Denk je?’

Hij knikt. ‘Eitje.’

‘Wijsneus,’ sla ik terug.

‘Uitdaging aangenomen. Heb je papier bij je?’

‘Uiteraard.’

Ik heb altijd pennen en papier in mijn tas, want we doen dit spelletje zo vaak. Ik geef ons allebei een pen en een uit mijn notitieboekje gescheurd blaadje.

‘Oké,’ zeg ik. ‘Het spel begint.’

We verslinden de kaart allebei zwijgend met onze ogen. Er is zowel brasem als tarbot, wat het lastig maakt... maar desondanks wéét ik wat Dan gaat bestellen. Hij zal proberen me te overbluffen, maar ik zal hem toch te slim af zijn. Ik ken zijn gedachtecronkels als mijn broekzak.

‘Klaar.’ Dan schrijft een paar woorden op zijn papiertje en vouwt het dubbel.

‘Klaar!’ Ik schrijf mijn antwoord op en vouw mijn papiertje dubbel, en op hetzelfde moment komt onze serveerster naar ons toe.

‘Wilt u alvast iets te drinken bestellen?’

‘Absoluut, en ook iets te eten.’ Ik glimlach naar haar. ‘Ik wil graag een negroni, en dan de coquilles en de kip.’

‘Een gin-tonic voor mij,’ zegt Dan als ze klaar is met schrijven, ‘en dan ook de coquilles, en de brasem.’

De serveerster loopt weg en we wachten tot ze buiten gehoorsafstand is. En dan:

‘Hebbes!’ Ik schuif mijn papiertje naar Dan toe. ‘Al had ik de gin-tonic fout. Ik dacht dat je champagne zou nemen.’

‘Ik heb alles goed. Een schot voor open doel.’ Dan geeft me zijn papiertje en ik zie *negroni*, *coquilles*, *kip* in zijn nette handschrift staan.

‘Shit!’ roep ik uit. ‘Ik dacht dat je de langoustines zou gokken.’

‘Met polenta zeker? Houd op, zeg.’ Hij grinnikt en schenkt me nog wat water in.

‘Ik weet dat je bijna de tarbot had genomen.’ Ik moet wel opscheppen, bewijzen hoe goed ik hem ken. ‘Het ging tussen de tarbot en de brasem, maar je wilde de saffraanvenkel die bij de brasem wordt geserveerd.’

Dans grijns wordt breder. Ik heb hem tuk.

‘Trouwens,’ vervolg ik terwijl ik mijn servet uitschud, ‘ik heb Ka...’

‘O, mooi! Wat...’

‘Het is goed.’

‘Super.’ Dan neemt een slokje water en ik vink het onderwerp af op het lijstje in mijn hoofd.

Onze gesprekken gaan vaak zo. Overlappende zinnen, half afge maakte gedachten en steno. Ik hoefde niet te zeggen: ‘Ik heb met Karen, onze oppas, over haar uren gepraat.’ Hij wist het al. Niet dat we helderziend zijn, maar we voelen vaak wel precies aan wat de ander wil gaan zeggen.

‘O, en we moeten het over mijn moeders...’ zegt hij, en hij neemt nog een slokje water.

‘Ja. Ik dacht dat we meteen na...’

‘Ja. Goed idee.’

Nogmaals: we hoeven niet helemaal uit te spreken dat we het over het verjaardagsfeest van zijn moeder moeten hebben en dat we daar regelrecht vanaf de balletles van de meiden naartoe kunnen rijden. We weten het allebei. Ik reik hem het broodmandje aan in de wetenschap dat hij het zuurdesembroodje zal pakken, niet omdat hij daar zo gek op is, maar omdat hij weet dat ik dol ben op focaccia. Zo’n man is Dan. Zo’n man die jou je lievelingsbrood gunt.

Onze drankjes worden gebracht en we klinken. We zijn allebei best relaxed, want we hebben een vrije middag. We moeten onze zorgverzekering verlengen en daarvoor moeten we allebei medisch gekeurd worden, wat voor later op de dag gepland staat.

‘Dus, tien jaar.’ Ik trek mijn wenkbrauwen op. ‘Tíén jáár.’

‘Ongelooflijk.’

‘We hebben het gehaald!’

Tien jaar. Wat een prestatie. Het voelt alsof we naar de top van een berg zijn geklauterd. Ik bedoel, het is een heel decennium. Drie verhuizingen, één bruiloft, één setje kinderen en een stuk of twintig setjes Ikea-planken... het is zo ongeveer een heel mensenleven.

En we mogen echt van geluk spreken dat we hier zitten, nog steeds samen. Dat weet ik. Een paar stellen die we kennen die rond dezelfde tijd als wij bij elkaar zijn gekomen, hebben het minder goed getroffen. Mijn vriendin Nadia was binnen drie jaar na haar huwelijk weer gescheiden. Het was hem gewoon niet.

Ik kijk vol liefde naar Dans gezicht, dat gezicht dat ik zo goed ken, met de hoge jukbeenderen, het sproetenwaasje en de gezonde gloed van al dat gefiets van hem. Zijn donkerblonde, springerige haar. Zijn blauwe ogen. Zijn dynamische uitstraling, zelfs hier tijdens de lunch.

Hij kijkt nu naar zijn telefoon, en ik werp een blik op de mijne. We hebben geen telefoonverbod tijdens dates, want wie kan er nou een hele maaltijd uitzitten zonder op zijn telefoon te kijken?

‘O, ik heb iets voor je,’ zegt hij opeens. ‘Ik weet wel dat het geen echt jubileum is, maar wat boeit het...’

Hij haalt een langwerpige pakje in cadeaupapier tevoorschijn en ik weet al dat het dat boek is over je huis opruimen dat ik me had voorgenomen te lezen.

‘Wauw!’ roep ik als ik het uit het papier haal. ‘Dank je wel! En ik heb ook een kleinigheidje voor jou...’

Dan begint te glimlachen zodra hij het gewicht van het pakje voelt. Hij spaart presse-papiers, dus op zijn verjaardag en bij speciale gelegenheden krijgt hij er altijd een van me. (En een pot pesto, natuurlijk.) Het is veilig. Nee, niet veilig, dat klinkt saai en wij zijn beslist niet saai. Het is gewoon... Nou ja. Ik weet dat hij er blij mee is en waarom zou ik geld verspillen aan een gokje?

‘Vind je ’m mooi?’

‘Heel mooi.’ Hij leunt over de tafel om me te zoenen en fluistert: ‘Ik hou van je.’

‘En ik van jou,’ fluister ik terug.

Om kwart voor vier zitten we ons in een wachtkamer geweldig te voelen over alles, zoals dat alleen kan als je een middag vrij hebt, je kinderen een speelafpraak hebben na school en je vol zalig eten zit.

We kennen dokter Bamford niet, want de verzekeringsmaatschappij heeft hem aangewezen, en hij is een rare snuiter. Om te beginnen laat hij ons tegelijk in de spreekkamer komen, wat me niet gebruikelijk lijkt. Hij neemt onze bloeddruk op, stelt een reeks vragen en kijkt naar de uitslag van de conditietest die we eerder hebben gedaan. Terwijl hij onze formulieren invult, leest hij hardop voor, met een nogal theatrale stem:

‘Mevrouw Winter, een charmante dame van tweeëndertig, rookt niet en eet gezond...’

Dan werpt me een komische blik toe bij ‘eet gezond’ en ik doe alsof ik het niet zie. Het is ons jubileum vandaag; dat telt niet. En ik móést die dubbele portie chocolademousse hebben. Ik zie mijn weerspiegeling in een glazen kastdeur, schiet rechtop en trek mijn buik in.

Ik ben blond, met lang, golvend haar. Echt lang, bedoel ik. Tot aan mijn middel. Als Rapunzel. Ik had als kind al lang haar en ik wil het voor geen goud afknippen. Het is zo’n beetje wat mij van anderen onderscheidt, mijn lange blonde haar. Het is mijn ding. En mijn vader aanbad het. Dus.

Onze tweelingmeiden zijn ook blond en ik buit dat uit door ze van die snoezige Scandinavische gestreepte shirtjes en overgooiers aan te trekken. Dat deed ik althans tot afgelopen jaar, maar toen besloten ze allebei dat ze meer van voetbal houden dan van wat ook, en wilden ze niets anders meer aan dan die afgrijselijke blauw nylon Chelsea-shirts. Ik verwijt het Dan niet. Niet heel erg.

‘Meneer Winter, een krachtige man van tweeëndertig...’ begint dokter Bamford aan Dans formulier, en ik onderdruk een proestlach. ‘Krachtig.’ Dat zal Dan mooi vinden.

Ik bedoel, hij traint; dat doen we allebei. Maar je zou hem geen krachtpatser noemen. Hij is gewoon... Hij is goed. Voor Dan. Precies goed.

‘... en klaar is Kees. Goed gedaan!’ Dokter Bamford legt zijn pen neer en kijkt breed grijnzend naar ons op. Hij draagt een toupetje, wat me is opgevallen zodra we binnenkwamen, maar waar ik welbewust niet naar kijk. Ik ben fondsenwerver voor Willoughby House, een klein, gespecialiseerd museum in hartje Londen. Daardoor kom ik veel in contact met bemiddelde oudere begunstigers, en ik zie veel toupetjes; sommige goed, andere slecht.

Nee, dat neem ik terug. Ze zijn allemaal slecht.

‘Wat een heerlijk, gezond stel.’ Dokter Bamford klinkt waaraderend, alsof hij ons een goed schoolrapport geeft. ‘Hoelang zijn jullie getrouwd?’

‘Zeven jaar,’ antwoord ik. ‘En daarvoor waren we al drie jaar bij elkaar. Toevallig kennen we elkaar vandaag op de kop af tien jaar!’ Ik word opeens overspoeld door liefde en pak Dans hand. ‘Vandaag tien jaar!’

‘Tien jaar samen,’ bevestigt Dan.

‘Gefeliciteerd! En wat een stamboom hebben jullie allebei.’ Dokter Bamford kijkt naar onze gegevens. ‘Alle grootouders nog in leven, of anders op hoge leeftijd gestorven.’

‘Klopt.’ Dan knikt. ‘De mijne zijn nog springlevend en Sylvie heeft nog een blakend paar grootouders in Zuid-Frankrijk.’

‘Ze zijn gepekeld in pernod,’ zeg ik, en ik beantwoord Dans glimlach.

‘Maar er leven nog maar drie ouders?’

‘Mijn vader is omgekomen bij een auto-ongeluk,’ leg ik uit.

‘Aha.’ Dokter Bamfords ogen worden dof van medeleven. ‘Maar verder was hij wel gezond?’

‘O, ja. Kerngezond. Zo gezond als een vis. Hij was supergezond. Hij was ongelooflijk. Hij was...’

Ik kan er niets aan doen, ik reik al naar mijn telefoon. Mijn vader was zo knap. Dokter Bamford moet het zien om het te begrijpen. Als ik mensen ontmoet die mijn vader nooit hebben gekend, vervult dat me met een bizar soort *woede* bijna omdat ze hem nooit hebben gekend, nooit die stevige, inspirerende handdruk hebben gevoeld, niet begrijpen wat er verloren is gegaan.

Hij leek op Robert Redford, zeiden de mensen altijd. Hij had die gloed. Dat charisma. Hij was een stralende man, ook toen hij ouder werd, en nu is hij van ons weggenomen. En hoewel het al twee jaar geleden is, besef ik het soms nog steeds niet als ik wakker word, en dan komt het een paar seconden later weer keihard aan, als een stomp in mijn maag.

Dokter Bamford kijkt aandachtig naar de foto van mijn vader en mij. Het is er een uit mijn kindertijd; ik heb de afdruk na zijn dood gevonden en in mijn telefoon gescand. Mijn moeder moet hem hebben genomen. Pappie en ik zitten buiten op het terras van mijn ouderlijk huis, onder de magnolia. We lachen om een grapje dat ik me niet herinner en onze blonde hoofden glanzen onder de lichtplekken van de zomerzon.

Ik wacht gespannen op dokter Bamfords reactie in de hoop dat hij zal uitroepen: ‘Wat een verschrikkelijk verlies voor de wereld, hoe heb je het kunnen dragen?’

Maar dat doet hij natuurlijk niet. Hoe langer het geleden is dat je een dierbare verloren bent, is me opgevallen, hoe neutraler de gemiddelde onbekende reageert. Dokter Bamford knikt alleen maar. Hij geeft mijn telefoon terug en zegt: ‘Leuk. Goed, jullie lijken duidelijk op jullie gezonde voorouders. Tenzij er ongelukken gebeuren, voorspel ik jullie allebei een lekker lang leven.’

‘Uitstekend!’ zegt Dan. ‘Zo mogen we het horen!’

‘O, we leven allemaal veel langer tegenwoordig.’ Dokter Bamford lacht vriendelijk naar ons. ‘Dat is mijn aandachtsgebied, weet

je, levensduur. De levensverwachting gaat met het jaar omhoog. Maar de wereld heeft het nog niet zo goed door. De overheid... het bedrijfsleven... pensioenmaatschappijen... ze spelen er geen van alle goed op in.' Hij lacht toegeefflijk. 'Hoe oud denken jullie bijvoorbeeld te worden, jullie allebei?'

'O.' Dan aarzelt. 'Tja... ik weet niet, tachtig? Vijfentachtig?'

'Ik zeg negentig,' antwoord ik brutaal. Mijn oma is negentig geworden, en ik zal toch zeker wel net zo oud worden als zij?

'O, jij wordt over de honderd,' zegt dokter Bamford zelfverzekerd. 'Honderdtwee, misschien wel. Jij...' Hij kijkt naar Dan. 'Misschien iets minder oud. Honderd, misschien.'

'Zóveel is de levensverwachting nou ook weer niet gestegen,' zegt Dan sceptisch.

'De gemiddelde levensverwachting niet, nee,' zegt dokter Bamford instemmend, 'maar jullie tweeën zitten ruim boven het gemiddelde met je gezondheid. Jullie zorgen goed voor jezelf, jullie hebben goede genen... Ik ben ervan overtuigd dat jullie allebei de honderd zullen aantikken. Minimaal.'

Hij glimlacht zo goedgunstig alsof hij de Kerstman is en ons een cadeautje geeft.

'Wauw!'

Ik probeer me voor te stellen dat ik honderdtwee ben. Ik had nooit gedacht dat ik zo oud zou worden. Ik heb zelfs helemaal nooit over mijn levensverwachting nagedacht. Ik ben gewoon met de stroom meegedreven.

'Nee, maar!' Dans gezicht is opgeklaard. 'Honderd jaar oud!'

'Ik word honderdentwée,' overtroef ik hem met een lach. 'Dat is pas een superlang leven!'

'Hoelang zijn jullie getrouwd, zei je?' vraagt dokter Bamford. 'Zeven jaar?'

'Klopt.' Ik lach stralend naar hem. 'Tien jaar samen.'

'Nou, denk je eens in wat een goed nieuws dit is.' De ogen van dokter Bamford twinkelen van genoegen. 'Er staan jullie nog

achtenzestig heerlijke huwelijksjaren te wachten!’

Eh...

Wát?

Mijn glimlach besterft op mijn lippen. De lucht lijkt te vertroebelen. Ik heb het gevoel dat ik niet goed kan ademen.

Achtenzestig?

Zei hij daar...

Nog achtenzestig jaar getrouwd zijn? Met Dan?

Ik bedoel, ik hou van Dan en alles, maar...

Nog achtenzestig jaar?

‘Ik hoop dat je genoeg kruiswoordpuzzels hebt om de tijd door te komen!’ zegt de dokter gnuivend. ‘Misschien moeten jullie wat gesprekken opsparen. Hoewel de tv er ook altijd nog is!’ Hij vindt het duidelijk hilarisch. ‘Er zijn altijd nog boxsets!’

Ik glimlach zwakjes terug en kijk naar Dan om te zien of hij de grap kan waarderen, maar hij lijkt in trance te zijn. Zonder het zelf te merken heeft hij zijn lege plastic beker op de vloer laten vallen. Zijn gezicht is asgrauw.

‘Dan.’ Ik geef zijn voet een porretje. ‘Dan!’

‘Ja.’ Hij komt weer bij, en hij werpt me een starre grijns toe.

‘Is dat geen geweldig nieuws?’ pers ik eruit. ‘Nog achtenzestig jaar samen! Dat is gewoon... ik bedoel... Wij boffen maar!’

‘Absoluut,’ zegt Dan met radeloze, verstikte stem. ‘Achtenzestig jaar. Is me dat... boffen.’

Het is goed nieuws, uiteraard. Het is fantastisch nieuws. We zijn supergezond, we zullen nog lang leven... we zouden blij moeten zijn!

Maar, nog achtenzestig jaar getrouwd zijn? Serieus? Ik bedoel... Serieus?

In de auto op weg naar huis zijn we allebei stil. Ik kijk telkens even naar Dan als hij het niet merkt en ik voel dat hij hetzelfde bij mij doet.

‘Zo, dat was leuk om te horen, hè?’ begin ik uiteindelijk. ‘Dat we minstens honderd worden en dat we nog...’ Ik kan het getal niet over mijn lippen krijgen, ik kán het gewoon niet. ‘Nog een tijdje getrouwd blijven,’ besluit ik zwakjes.

‘O,’ zegt Dan zonder zijn hoofd te bewegen. ‘Ja. Uitstekend.’

Ik trek de stoute schoenen aan en vraag: ‘Is dat... wat je had gedacht? Dat over het huwelijk, bedoel ik? De... eh... de duur?’

Het blijft heel lang stil. Dan kijkt met gefronst voorhoofd voor zich uit op die in zichzelf gekeerde manier die over hem komt als zijn brein met een immens, ingewikkeld probleem worstelt.

‘Ik bedoel, het is best wel lang,’ zegt hij uiteindelijk. ‘Vind je ook niet?’

‘Het is lang.’ Ik knik. ‘Het is behoorlijk lang.’

We zwijgen weer even terwijl Dan een kruising neemt en ik bied hem kauwgom aan, want ik ben altijd de kauwgomgever in de auto.

‘Maar lékker lang, toch?’ zeg ik werktuiglijk.

‘Absoluut,’ zegt Dan, bijna té snel. ‘Natuurlijk!’

‘Super!’

‘Super. Dus.’

‘Dus.’

We zwijgen weer. Normaal gesproken zou ik precies weten wat Dan dacht, maar vandaag ben ik er niet zo zeker van. Ik kijk een keer of vijftientig naar hem en stuur hem geluidloze berichtjes via gedachtegolven: *Zeg iets tegen me. En: Begin een gesprek. En: Zou het je dood worden als je deze kant op keek, één keerje maar?*

Maar er komt niets door. Hij lijkt helemaal op te gaan in zijn eigen gedachten. Uiteindelijk neem ik mijn toevlucht tot het enige wat ik nooit doe, en dat is vragen: ‘Waar denk je aan?’

Ik heb het nog niet gezegd of ik heb er al spijt van. Ik ben nooit zo’n echtgenote geweest die telkens vraagt: ‘Waar denk je aan?’ Nu voel ik me een zeur en ben ik boos op mezelf. Waarom zou Dan níét een tijdje zwijgend mogen nadenken? Waarom jut ik hem op? Waarom kan ik hem niet wat ruimte geven?

Anderzijds: waar déntk hij in godsnaam aan?

‘O,’ zegt Dan afwezig. ‘Niks. Ik dacht aan leenovereenkomsten. Hypotheken.’

Hypotheken!

Ik zou er bijna hardop om willen lachen. Oké, dit is weer een voorbeeld van het verschil tussen man en vrouw. Het is iets wat ik niet graag zeg, want ik ben heel erg níét seksistisch... maar kom op. Ik zit aan ons huwelijk te denken en hij denkt aan hypotheken?

‘Is er een probleem met de hypotheek of zo?’

‘Nee,’ zegt hij afwezig terwijl hij naar de gps kijkt. ‘Tjeezus, deze route gaat nergens heen.’

‘Waarom dacht je dan aan hypotheek?’

‘O, eh...’ Dan, die in beslag genomen wordt door het scherm van zijn gps, fronst zijn voorhoofd. ‘Ik zat gewoon te denken dat als je je op een hypotheek vastlegt...’ – hij draait aan het stuur en keert de auto zonder zich iets aan te trekken van het

boze geclaxonneer om hem heen – ‘... je precies weet hoelang de aflossingsperiode is. Ik bedoel, ja, het is dertig jaar, maar dan zit het er ook op. Dan ben je klaar. Je bent vrij.’

Mijn maag trekt samen en voordat ik goed kan denken gooi ik eruit: ‘Beschouw je mij als een hypothéék?’

Ik ben de liefde van zijn leven niet meer. Ik ben een drukkende financiële verplichting.

‘Wat?’ Dan kijkt verbluft opzij. ‘Sylvie, we hebben het niet over jou. Dit gaat niet om jou.’

O, mijn god. Nogmaals, ik ben echt niet seksistisch, maar... mánnen.

‘Denk je dat? Hóór je jezelf wel?’ Ik zet mijn Dan-stem op om het hem duidelijk te maken. “We blijven nog oneindig lang getrouwd. Shit. Hé, een hypotheek is best fijn, want daar ben je na dertig jaar vanaf. Dan ben je vrij.” Ik vervolg met mijn gewone Sylvie-stem: ‘Wil je zeggen dat dat zomaar een losse gedachte was? Wil je zeggen dat er geen verband is tussen die twee?’

‘Dat is niet...’ Het dringt tot Dan door en hij breekt zijn zin af. ‘Dat is níét wat ik bedoelde,’ zegt hij met hernieuwde energie. ‘Ik was dat gesprek met die dokter al helemaal vergeten,’ voegt hij eraan toe om het af te maken.

Ik werp hem een sceptische blik toe. ‘Was je dat al vergeten?’

‘Ja. Ik was het vergeten.’

Hij klinkt zo ongeloofwaardig dat ik bijna medelijden met hem krijg.

‘Je was vergeten dat we nog zevenenzestig jaar hebben samen?’ Ik kan me er niet van weerhouden een valletje voor hem te zetten.

‘Achtenzestig,’ verbetert hij me prompt, en dan trekt er een verraderlijke blos naar zijn wangen. ‘Of wat dan ook. Ik weet het niet meer, zoals ik al zei.’

Wat een leugenaar. Het staat in zijn geheugen gegrift. Net als in het mijne.

We komen terug in Wandsworth, vinden een parkeerplaats niet al te ver van huis en gaan naar binnen. We wonen in een vrij klein rijtjeshuis met drie slaapkamers, een pad naar de voordeur en een achtertuin waar vroeger kruiden en bloemen in stonden, maar die nu vrijwel helemaal in beslag wordt genomen door de twee enorme speelhuizen die mijn moeder de meiden voor hun vierde verjaardag heeft gegeven.

Alleen mijn moeder is tot zoiets in staat: twee van die krankzinnig grote identieke speelhuizen kopen. En ze bij wijze van verrassing laten bezorgen terwijl het verjaardagsfeestje in volle gang is. Onze gasten keken sprakeloos naar de drie bezorgers, die met muren met zuurstokstrepen, daken en snoezige raampjes zeulden en de huizen in elkaar zetten waar we bij zaten.

‘Wauw, mam!’ riep ik uit nadat we haar uitgebreid hadden bedankt. ‘Ik bedoel, ze zijn prachtig... echt fantastisch... maar... twee? Meen je dat nou?’ En zij knipperde met haar helderblauwe ogen naar me en antwoordde: ‘Dan hoeven ze niet te délen, schat,’ alsof het volkomen logisch was.

Maar goed. Zo is mijn moeder. Ze is aandoenlijk. Aandoenlijk irritant. Nee, misschien is irritant aandoenlijk een betere omschrijving. En het tweede speelhuis is eigenlijk best een handige opbergplek voor mijn yogamat en gewichtjes. Dus.

Eenmaal binnen lijken we geen van beiden veel te zeggen te hebben. Terwijl ik de post doorneem, zie ik Dan in onze keuken om zich heen kijken alsof hij het huis voor het eerst ziet. Alsof hij zijn cel verkent, denk ik onwillekeurig.

Vervolgens roep ik mezelf tot de orde: kom op, zo kijkt hij niet echt.

Vervolgens vergeef ik het mezelf, want zo kijkt hij wél. Hij loopt als een gekooide tijger heen en weer en werpt sombere blikken op de blauwgeverfde keukenkastjes. Straks kerft hij nog een streepje op de muur. Het begin van het aftellen van onze gestage, vermoeiende tocht door de komende achtenzestig jaar.

‘Wat?’ zegt Dan, die voelt dat ik naar hem kijk.

‘Wat?’ pareer ik.

‘Niks.’

‘Ik zei niets.’

‘Ik ook niet.’

O, god. Wat is er met ons gebeurd? We zijn allebei prikkelbaar en op onze hoede. En dat komt allemaal door die rotdokter met zijn goede nieuws.

‘Hoor eens, dan hebben we maar zo ongeveer het eeuwige leven,’ val ik uit. ‘Daar moeten we maar mee dealen, oké? Laten we het gewoon uitpraten.’

‘Wat uitpraten?’ zegt Dan zogenaamd argeloos.

‘Niet doen!’ tier ik. ‘Ik weet dat je denkt: kolere, hoe moeten we het in vredesnaam zo lang volhouden? Ik bedoel, het is geweldig, maar het is ook...’ Ik draai kringetjes met mijn handen. ‘Je weet wel. Het is... het is een hele kluif.’

Ik laat me langzaam langs het keukenkastje waar ik tegenaan geleund sta naar beneden zakken tot ik op mijn hurken zit. Dan volgt mijn voorbeeld.

‘Het is angstaanjagend,’ beaamt hij, en terwijl hij het zegt, ontspant zijn gezicht. ‘Ik voel me een beetje... nou ja... paniekerig.’

En nu is het er dan eindelijk uit. De eerlijke, diep verborgen waarheid. We doen het allebei in onze broek van angst voor dit epische huwelijk van mythische proporties waar we opeens in beland lijken te zijn.

‘Ik bedoel, hoelang dácht je dat we getrouwd zouden zijn?’ durf ik na een korte stilte te vragen.

‘Weet ik veel!’ Dan steekt vertwijfeld zijn handen op. ‘Wie denkt daar nou over na?’

‘Maar toen je voor het altaar stond en zei “tot de dood ons scheidt”, dring ik aan, ‘had je toen zoiets als... een ruwe schatting in gedachten?’

Dan fronst zijn voorhoofd alsof hij zijn best doet om het zich

voor de geest te halen. ‘Eerlijk gezegd niet,’ zegt hij. ‘Ik stelde me gewoon iets voor als... je weet wel. De nevelige toekomst.’

‘Ik ook.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Ik had er helemaal geen beeld bij. Ik zal wel gedacht hebben dat we ooit onze zilveren bruiloft zouden vieren. Als mensen vijftig jaar getrouwd zijn, denk je: wauw. Ze hebben het gered! Ze hebben het gehaald!’

‘Als wij onze zilveren bruiloft vieren,’ zegt Dan een beetje wrang, ‘zijn we nog niet eens op de helft. Nog niet eens op de helft.’

We zwijgen allebei weer. De implicaties van deze ontdekking blijven maar komen.

‘Voor altijd duurt een stuk langer dan ik tot nu toe dacht,’ zegt Dan somber.

‘Zeg dat wel.’ Ik zak onderuit tegen het kastje. ‘Véél langer.’

‘Het is een marathon.’

‘Een supermarathon,’ verbeter ik hem. ‘Een ultramarathon.’

‘Ja!’ Dan kijkt op, plotseling begeistert. ‘Dat is het. We dachten dat we de tien kilometer liepen en nu komen we er opeens achter dat we in zo’n lijpe ultramarathon van honderd mijl in de Sahara zitten en dat we er niet uit kunnen.’ Hij ziet mijn blik en voegt er snel aan toe: ‘Niet dat ik eruit wil, maar ik wil ook niet... je weet wel. Omvallen met een beroerte.’

Dan is een meester in metaforen. Eerst is ons huwelijk een hypotheek. Nu krijgt hij er een beroerte van. En trouwens, wie is de Sahara in deze vergelijking? Ik?

‘We hebben ons in de timing vergist.’ Hij begint echt op dreef te raken. ‘Ik bedoel, als ik had geweten dat ik zo oud zou worden, was ik waarschijnlijk niet zo jong getrouwd. Als iedereen honderd wordt, moeten we de regels aanpassen. Om te beginnen moet je je nooit aan iemand binden tot je minstens vijftig bent...’

‘En kinderen krijgen op je vijftigste?’ zeg ik sarcastisch. ‘Heb je ooit van de biologische klok gehoord?’

Daar heeft Dan niet van terug.

‘Oké, dat wordt ’m niet,’ geeft hij dan toe.

‘Hoe dan ook, we kunnen het niet overdoen. We zijn waar we zijn. En dat is góéd,’ voeg ik eraan toe, vastbesloten positief te blijven. ‘Ik bedoel, denk aan het huwelijk van je ouders. Ze zijn achtendertig jaar getrouwd en ze gaan nog wel even door. Als zij het kunnen, kunnen wij het ook!’

‘Mijn ouders zijn niet bepaald een goed voorbeeld,’ zegt Dan.

Hij heeft gelijk. Dans vader en moeder hebben zacht gezegd een gecompliceerde relatie.

‘Nou, koningin Elizabeth dan,’ zeg ik, en op hetzelfde moment wordt er aangebeld. ‘Die is al een ziljoen jaar getrouwd.’

Dan kijkt me ongelovig aan. ‘Koningin Elizabeth? Kun je niets beters verzinnen?’

‘Oké, laat koningin Elizabeth maar,’ zeg ik afwerend. ‘We hebben het er nog wel over, oké?’ En ik loop naar de voordeur.

Zodra de meiden uitgelaten het huis in stormen, lijken de komende achtenzestig jaar of weet ik veel opeens niet meer belangrijk. Dít is waar het om gaat. Deze meisjes, op dit moment. Die blozende wangetjes, die heldere hoge stemmetjes die roepen: ‘We hebben stíckers gekregen! We hebben pízza gegeten!’ Ze trekken allebei aan mijn armen, vertellen me verhalen en trekken me stevig naar zich toe wanneer ik probeer afscheid te nemen van mijn vriendin Annelise, die ze heeft afgezet en alweer vrolijk wuivend terugloopt naar haar auto.

Ik druk ze tegen me aan, voel het vertrouwde gespartel van hun armen en benen en krimp in elkaar als ze met hun schoenen op mijn voeten gaan staan. De speelafpraak heeft maar twee uur geduurd. Het stelt niets voor. Maar ik klem ze tegen me aan met het gevoel dat ze een eeuwigheid weg zijn geweest. Is Anna niet gegroeid? Ruikt Tessa’s haar niet anders? En waar komt dat schrammetje op Anna’s kin vandaan?

Nu praten ze in die bijna-geheime tweelingtaal die ze hebben, met overlappende stemmen, en als ze zich eerbiedig over een stic-

ker met een flonkerend zeepaardje op Tessa's hand buigen, grijpen er slierten van hun blonde haar in elkaar. Voor zover ik het kan volgen, lijken ze plannen te beramen om hem 'altijd te delen, tot we groot zijn'. Aangezien het ding vrijwel zeker zal scheuren zodra ik het eraf haal, moeten we afleiding zoeken, anders wordt het brullen. Het leven met een tweeling van vijf is als het leven in een communistische staat. Ik hoef 's ochtends nog net niet de Shreddies in de kommen uit te tellen om te zorgen dat alles eerlijk verdeeld is, maar...

Of eigenlijk heb ik inderdaad een keer de Shreddies in de kommen uitgeteld. Dat ging sneller.

'Oké!' zegt Dan. 'Badtijd? Badtijd!' verbetert hij zichzelf snel. Badtijd is zeer beslist geen vraag. Het is een gegeven. Het is het fundament. Het hele bouwwerk van onze huishouding rust zo ongeveer op badtijd.

(Dat geldt niet alleen voor ons, trouwens, maar voor zo'n beetje elk ander gezin met jonge kinderen dat ik ken. De algemene opvatting is dat als badtijd niet doorgaat, er helemaal niets meer doorgaat. Dan treedt de chaos in. De beschaving stort in. Kinderen dwalen in vodden door de straten, knagend op dierenbotten, terwijl hun ouders wiegend en kermend in stegen zitten. Zoiets.)

Maar goed, het is dus badtijd. En naarmate onze avondroutine vordert, vergeten we hoe bizar het eerder vandaag was. Dan en ik werken weer als een team. We voorzien wat de ander zal denken. We houden de communicatie kort in onze bijna telepathische oudertaal.

'Zullen we Anna's...' begint Dan terwijl hij me de antiklit aanreikt.

'Heb ik vanochtend al gedaan.'

'En...?'

'Ook.'

'Dus, die mededeling van mevrouw Blake.' Hij trekt zijn wenkbrauwen op.

‘Já.’ Ik kam met mijn vingers antiklit door Anna’s haar en zeg geluidloos over haar hoofd heen: *Hilarisch*.

Mevrouw Blake is het hoofd van de school en haar mededeling zat in Anna’s berichtenschrift. Het was een getypte memo aan alle ouders met het verzoek of we alstublieft níét over een bepaald gerucht, dat absoluut ‘ongegrond’ was, wilden praten of ‘roddelen bij de schoolpoort’.

Omdat ik geen idee had waar het over ging, e-mailde ik de andere ouders meteen, en toen bleek dat juf Christy van groep acht betrappt zou zijn op het googelen van een van de vaders op de klascomputer zonder te beseffen dat het scherm ook op het whiteboard werd geprojecteerd.

‘Mag ik...’

Dan geeft me de douchekop en ik richt de warme straal op Anna’s hoofd terwijl ze giechelt en roept: ‘Het regent!’

Zijn we altijd al zo telepathisch geweest? Zo op elkaar afgestemd? Ik vraag het me af. Ik denk dat we zijn veranderd toen we de meiden kregen. Als je een pasgeboren tweeling hebt, zit je samen in de loopgraven. Je moet achter elkaar door voeden, verschoneren, sussen en baby’s aan elkaar doorgeven, dag en nacht. Je slijpt je routines bij. Je verspilt geen woorden. Toen ik Anna en Tessa de borst gaf en niet eens kon prátén van moeheid, hoefde Dan maar naar mijn gezicht te kijken om te weten wat ik wilde zeggen.

1. Mag ik nog wat water, alsjeblieft? Een liter of drie moet genoeg zijn.
2. En een paar repen chocola? Duw ze maar in mijn open mond; ik zuig ze wel naar binnen.
3. Wil je alsjeblieft een andere zender opzetten? Ik heb mijn handen vol baby en ik kijk nu al dertien uur aan één stuk naar Jeremy Kyle.
4. God, wat ben ik moe. Heb ik dat vandaag al meer dan vijfhonderd keer gezegd?

5. Ik bedoel, begrijp je wel over welke mate van uitputting ik het heb? Mijn botten zijn bezweken in mijn lijf, zo moe ben ik. Mijn nieren hangen tegen mijn lever aan stilletjes te huilen.
6. Au, mijn tépel. Oei. Aú.
7. *Auwauwauw.*
8. Weet ik. Het is natuurlijk. Prachtig. Of hoe je het ook noemt.
9. Zullen we het bij deze twee laten?
10. Is dat duidelijk? Heb je gehoord wat ik zei, Dan? *Geen baby's meer, nooit.*

‘Argh!’ Mijn gemijmer wordt afgebroken door Tessa, die het water zo hard over de badrand laat klotsen dat ik helemaal doorweekt raak.

‘Oké!’ snauwt Dan. ‘Zo kan-ie wel weer. Het bad uit, jullie allebei.’

De meiden beginnen allebei prompt te jammeren. Er wordt veel gejammerd bij ons thuis. Tessa jammert omdat ze me niet met opzet zo nat heeft gespat. Anna jammert omdat ze altijd met Tessa meejammert. Ze jammeren allebei omdat Dan met stemverheffing praat. En natuurlijk jammeren ze allebei omdat ze bekaft zijn, al zouden ze dat nooit toegeven.

‘Mijn sti-hicker,’ zegt Tessa nog nahikkend, want zij haalt er altijd alle rampspoed bij die ze maar kan verzinnen. ‘Mijn sti-hi-hi-hi-hicker is stuk. En ik heb mijn dui-hui-huim bezeerd.’

‘We brengen hem naar het stickerziekenhuis, weet je nog?’ zeg ik sussend terwijl ik haar in een handdoek wikkel. ‘En ik geef een zoen op je duim om hem beter te maken.’

‘M-m-mag ik een ijslolly?’ Ze ruikt haar kans en kijkt me aan.

Je moet wel bewondering hebben voor haar lef. Ik wend me af om een glimlach te verbergen en zeg over mijn schouder: ‘Nu niet. Morgen misschien.’

Dan neemt het voorlezen van me over, zodat ik mijn natte kleren kan uittrekken. Ik droog me af en loop dan zonder erbij na te

denken naar de spiegel en kijk naar mijn naakte lijf.

Achttenzestig jaar. Hoe zal ik er over achttenzestig jaar uitzien?

Ik knijp behoedzaam in mijn dij tot de huid helemaal gerimpeld is. O, gód. Die rimpels zijn mijn voorland. Maar dan over mijn hele lichaam. Ik krijg rimpeldijen en rimpeltieten en... weet ik veel... een rimpelhoofdhuid. Ik laat mijn rimpels los en kijk nog eens naar mezelf. Moet ik meer aan schoonheidsverzorging gaan doen? Scrubben of zo? Maar hoe kan mijn huid dan meegaan tot ik honderdtwee ben? Kan ik niet beter laagjes ópbouwen in plaats van ze eraf te scrubben?

Hoe kun je er trouwens honderd jaar goed uit blijven zien? Waarom vertellen ze ons dát niet in de bladen?

‘Oké, ze liggen erin. Ik ga hardlopen.’ Terwijl Dan de kamer in loopt, is hij zijn overhemd al aan het uittrekken, maar daar houdt hij mee op als hij me naakt voor de spiegel ziet staan.

‘Hmmm,’ zegt hij met fonkelende ogen. Hij gooit zijn overhemd op het bed, loopt naar me toe en slaat zijn armen om mijn middel.

Daar is hij in de spiegel. Mijn knappe, jeugdige man. Maar hoe zal hij er over achttenzestig jaar uitzien? Ik zie plotseling een ontmoedigend beeld voor me van een oude, verschrompelde Dan die met een wandelstok naar me slaat en roept: ‘Lariekoeke, mens, lariekoeke!’

Wat bespottelijk is. Hij wordt oud. Hij wordt geen Ebenezer Scrooge.

Ik schud snel mijn hoofd om het beeld te verjagen. God, waarom moest die dokter ook over de toekomst beginnen?

‘Ik dacht net...’ Ik maak mijn zin niet af.

‘Hoe vaak we het nog gaan doen?’ Dan knikt. ‘Ik heb het al uitgerekend.’

‘Wát?’ Ik draai me geschrokken naar hem om. ‘Daar dacht ik niet aan! Ik dacht...’ Ik breek gefascineerd mijn zin af. ‘Hoe vaak?’

‘Elfduizend keer. Bij benadering.’

‘Elfduizend?’

Ik voel mijn knieën knikken van ontzetting. Hoe is dat fysiek zelfs maar mogelijk? Ik bedoel, als ik dacht dat ik mijn huid weg kon scrúbben, dan moet...

‘Ik weet het.’ Hij trekt zijn kantoorbroek uit en hangt hem op. ‘Ik had gedacht dat het meer zou zijn.’

‘Méér?’

Hoe kan hij nou denken dat het meer zou zijn? Bij de gedachte alleen al word ik draaiërig. Nog elfduizend wipjes, en allemaal met Dan. Niet dat... Ik bedoel, natuurlijk wil ik ze met Dan doen, maar... *elfduizend keer?*

Waar moeten we de tijd vandaan halen? Ik bedoel, we moeten eten. We moeten naar ons werk. En zou het niet saai worden? Moet ik nieuwe standjes googelen? Moet ik een tv op het plafond installeren?

Dat aantal kan gewoon niet kloppen. Hij moet er een nul naast zitten.

‘Hoe heb je dat berekend?’ vraag ik argwanend, maar Dan luistert niet. Hij laat zijn handen over mijn rug glijden en omvat mijn billen met die geconcentreerde, monomane blik die hij in zijn ogen kan krijgen. Wat het met Dan is, is dat je maar een halve minuut met hem over seks kunt praten voordat hij het wil doen in plaats van het erover te hebben. Hij ziet praten over seks zelfs als tijdsverspilling. (Ik praat er best graag over, maar ik heb geleerd tot erná te wachten. Ik lig in zijn armen en vertel hem alles wat ik denk over... nou ja, alles, en hij zegt ‘hm, hm’ tot ik beseft dat hij in slaap is gevallen.)

‘Misschien kan ik beter straks gaan hardlopen,’ zegt hij, en hij geeft me een ferme zoen in mijn nek. ‘Het is wel ons jubileum...’

En dat is het. En de seks is geweldig – in dat opzicht zijn we zo langzamerhand ook telepathisch geworden – en daarna liggen we in bed en zeggen dingen als: ‘Dat was waanzinnig.’ En: ‘Ik hou van je’, en alles wat gelukkige stellen zeggen.

En het was ook waanzinnig.

En ik hou ook echt van hem.

Maar als ik echt heel, heel eerlijk ben... hoor ik ook een ander stemmetje in mijn hoofd. Dat zegt: *Dat was één. Nu nog maar 10.999 keer.*